

www.yavulkan.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala: Kiersten White | And I Darken

Copyright © 2016 by Kiersten Brazier

Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02113-4

Kirsten Vajt | **I ONDA ME TAMA OBUZME** | 2017.

I izdanje

Za izdavača

Miroslav Josipović
Nenad Atanasković
Saša Petković

Izvršni urednik

Dubravka Trišić

Urednik

Aleksandra Golubović

Lektura i korektura

Vulkan izdavaštvo

Dizajn korica

Milica Radojević

Štampa

Vulkan štamparija | Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač

Vulkan izdavaštvo d.o.o.
Gospodara Vučića 245, Beograd
office@vulkani.rs | www.yavulkan.rs

Tiraž:

1.000 primeraka

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

YA FANTASTIKA

ONDA ME TAMA OBUZME

KIRSTEN VAJT

Prevela Branislava Maoduš

● ● ● ● Y ●
VULKAN

Beograd, 2017.

Za Nou

Te iubesc

1

1435. SEGEŠVAR, TRANSILVANIJA

NAMRAČENO ČELO VLADA DRAKULA natuštilo se kao olujno nebo kada ga je lekar obavestio da je njegova supruga rodila devojčicu. Njegova druga deca – koju mu je rodila prva supruga, a koja su sada bila gotovo potpuno odrasla, pa čak i kopile koje mu je rodila ljubavnica prošle godine – bili su dečaci. Nije mislio da mu je seme dovoljno slabo da stvori devojčicu.

Probio se kroz vrata u težak, sparan vazduh sićušne spavaće sobe. Zaudarala je na krv i strah i ispunjavala ga gađenjem.

Njihov dom u utvrđenom planinskom gradu Segešvaru bio je daleko od onoga što je zasluživao. Nalazio se pored glavne kapije, u zagušljivoj gužvi trga, uz uličicu koja je zaudarala na ljudski izmet. Njegova desetočlana pratnja imala je čisto ceremonijalnu funkciju da ga predstavi kao slavnog čuvara mira. Bio je vojni guverner Transilvanije, a trebalo je da bude vladar čitave Vlaške.

Možda ga je zato sudbina proklela i dodelila mu devojčicu. Bila je to još jedna uvreda njegove časti. Bio je u Redu Zmaja, koji je papa lično blagoslovio. Trebalo bi da bude vojvoda, knez vojskovođa, ali je na prestolu sedeo njegov brat, dok je on bio guverner Saksoncima koji su se nastanili na tlu njegove zemlje.

Uskoro će im oštricom mača pokazati svoju čast.

Vasilisa je ležala na krevetu, natopljena znojem, i ječala je od bola. Svakako je slabost koja joj se nastanila u utrobi bila njena. Stomak mu se

prevrnuo od pogleda na nju, jer u tom trenutku ni držanjem ni pojavom nije ličila na kneginju.

Dadilja je podigla malo čudovište crvenog lica koje je urlalo iz sveg glasa. Nije imao ime za devojčicu. Vasilisa će izvesno želeti neko ime kojim bi ukazala čast svojoj porodici, ali je Vlad mrzeo moldavsku kraljevsku porodicu iz koje je potekla jer mu nisu doneli nikakvu političku prednost. Već je svoje kopile nazvao Vlad, po sebi. I svojoj kćerki će dati isto ime.

„Ladislava“, izjavio je. Bio je to ženski oblik imena Vlad. Umanjen. Unižen. Ako Vasilisa želi snažno ime, moraće da mu rodi sina. „Molimo se da bude lepa, kako bismo od nje imali neke koristi“, rekao je. Novorođenče je još glasnije zavrištalo.

Vasilisine aristokratske grudi bile su suviše značajne da bi dojile dete. Dadilja je sačekala da Vlad ode, a zatim prinela odojče svojim plebejskim doj-kama. Još je imala mleka u izobilju zbog sopstvenog deteta, dečaka. Kad se novorođenče zakačilo za nju sa iznenađujućom žestinom, dadilja je Bogu uputila sopstvenu molitvu. *Neka bude jaka. Neka bude lukava.* Pogledala je petnaestogodišnju kneginju, ljupku i nežnu kao prolećni cvet, a sada sparušen i slomljen na postelji.

I neka bude ružna.

2

V LAD SE NIJE POTRUDIO da bude prisutan na rođenju svog drugog deteta sa Vasilisom: sina, godinu dana mlađeg od devojčice, koji je maltene pojurio za njom na ovaj svet.

Dadilja je oprala novorođenče i zatim ga pružila majci. Bio je sićušan, savršen, sa usnama nalik na pupoljak ruže i gomilom tamne kose. Vasilisa je ležala na postelji zacakljenog pogleda i nema. Zurila je u zid. Nijednom, čak ni letimično, nije pogledala sina. Kada je osetila da je neko vuče za rukav, dadilja je spustila pogled na malecku Ladu, koja je namrštena stajala pored nje. Pokazala je novorođenče njegovoj sestri.

„Brat“, rekla je nežnim glasom.

Novorođenče je zaplakalo slabašnim, isprekidanim plačem koji je zabrinuo babicu. Lada se još više namrgodila. Bucmastom ručicom mu je preklopila usta. Dadilja ga je žurno sklonila, a Lada je podigla pogled, lica izobličienog od besa.

„Moje!“, povikala je.

Bila je to njena prva reč.

Dadilja se zapanjeno nasmejala i ponovo spustila novorođenče. Lada ga je streljala pogledom dok nije prestalo da plače. Zatim se, vidno zadovoljna, odgegala iz prostorije.

3

DA JE VASILISA VIDELA svoju kćerku kako se na podu rve sa psima i dadiljinim sinom Bogdanom, dadilja bi ostala bez nameštenja. Međutim, od Raduovog rođenja pre četiri godine, Vasilisa nijednom nije napustila svoje odaje.

Radu je bio onako lep kako se njihov otac nadao da će njegova kćerka biti. Oči su mu bile uokvirene gustim trepavicama, usne pune, a nežne kovrdže posute nagoveštajem saksonskog zlata.

Bogdan je završtao kada ga je Lada – Ladislava, kojoj je sada bilo pet godina i koja je odbijala da se odaziva na puno ime – ugrizla za butinu. Udario ju je pesnicom. Zagrizla je još snažnije, a on je zajaukao moleći za pomoć.

„Dozvoljeno joj je da ti pojede nogu, ako to poželi“, rekla je dadilja. „Prestani da vrištiš, inače ću joj dati i tvoju večeru.“

Kao i njen brat, Lada je imala krupne oči, ali su njene bile blizu postavljene, sa izvijenim obrvama zbog kojih je većito izgledala srdito. Kosa joj je bila zamršena, i toliko tamna da je u kombinaciji sa bledom kožom izgledala bolešljivo. Nos joj je bio dugačak i kukast, usne tanke, zubi mali i – sudeći po Bogdanovim ljutitim kricima – prilično oštri.

Bila je svojehlava i divlja, i bila je najpodmuklije dete o kome se dadilja ikada starala. Ali bila joj je i miljenica. Po svim pravilima, devojčice bi trebalo da budu tihe i pristojne, plašljive i tupave. Njen otac je bio bespomoćni tiranin, okrutan u svojoj nemoći, i mesecima odsutan. Majka joj je bila jednako odsutna, povučena i bezvredna u sopstvenom domu, nesposobna da

na bilo koji način pomogne sebi. Bili su sasvim primereni predstavnici čitave regije – naročito dadiljine domovine Vlaške.

Ali ona je u Ladi videla iskru, strastven, silovit treptaj, koji je odbijao da dozvoli da ga sakriju i pomute. Umesto da se trudi da tu vatru ugasi zarad Ladine budućnosti, dadilja ju je negovala. Ona joj je na neki neobičan način davala nadu za budućnost.

Ako je Lada bila trnoviti zeleni korov koji je izbio usred od suše ispuca-log rečnog korita, Radu je bio nežna, mila ruža, koja je venula u nedostatku savršenih uslova za život. Sada je plakao jer je dadilja na trenutak prestala da ga hrani retkom kašom zaslađenom medom.

„Nateraj ga da učuti!“ Lada se popela na očevog najvećeg psa, osedelog i strpljivog u starosti.

„Kako to da učinim?“

„Uguši ga!“

„Lado! Ugrizi se za jezik. On ti je brat.“

„On je crv. Bogdan mi je brat.“

Dadilja se namrgodila, brišući Raduovo lice keceljom. „Bogdan ti nije brat.“ *Radije bih legla sa psima nego sa tvojim ocem*, pomislila je.

„Jeste! Jesi. Reci da jesi.“ Lada je skočila Bogdanu na leđa. Premda je bio dve godine stariji i daleko krupniji, prikovala ga je za tlo zabivši mu lakat u rame.

„Jesam! Jesam!“ rekao je glasom između plača i kikota.

„Baci Radua kad budeš praznila nokšire!“

Radu je još jače zaplakao, zapadajući u histeriju. Dadilja je coknula i uzela ga u naručje, premda je bio prevelik da bi ga nosila. Gurnuo je ruku u njenu bluzu i uštinao je za opuštenu kožu, naboranu poput stare jabuke. Ponekad je i sama priželjkivala da ga učutka, ali kad god bi progovorio, taj zvuk je bio tako meden da se time iskupljivao za sve napade histerije. Čak je lepo i mirisao, kao da mu se med zadržavao na usnama između obroka.

„Budi dobar dečak“, rekla je dadilja, „pa ćeš kasnije moći da ideš da se sankoš sa Lodom i Bogdanom. Da li bi to želeo?“

Radu je odmahnuo glavom, a usna mu je zadrhtala, preteći novom navalom suza.

„Ili bismo mogli da posetimo konje.“

Polako je klimnuo, a dadilja je odahnula od olakšanja. Podigla je pogled i videla da je Lada nestala. „Kuda je otišla?“

Bogdan je od straha i neodlučnosti raširio oči. Više nije znao čijeg se besa više plašio – majčinog ili Ladinog.

Dadilja je nestrpljivo izdahnula i smestila Radua na kuk, a nožice su mu poskakivale sa svakim njenim korakom. Žurnim korakom pošla je niz hodnik, prema uskom stepeništu koje je vodilo u spavaće sobe. „Lado, ako probudiš majku, biće...“

Zastala je, potpuno ukočena i sa bojažljivim izrazom na licu koji je bio isti kao Bogdanov. Iz dnevne sobe u prednjem delu kuće čuli su se glasovi. Prigušeni glasovi. Muški glasovi. Govorili su na turskom, na jeziku Osmanlija, njihovog čestog neprijatelja.

Što je značilo da se Vlad vratio, a Lada je bila...

Dadilja je strčala niz stepenice, uletela u dnevnu sobu i zatekla Ladu kako sedi nasred prostorije.

„Ubijam nevernike!“, režalo je dete vitlajući malim kuhinjskim nožem.

„Zaista?“, obratio joj se Vlad na jeziku Saksonaca, koji se najviše i govorio u Segešvaru. Dadilja je loše govorila saksonski, a Vasilisa, iako je tečno govorila nekoliko jezika, nikada nije razgovarala sa decom. Lada i Radu govorili su samo vlaški.

Lada je zamahnula nožem prema njemu, u odgovor na pitanje koje nije razumela. Vlad je podigao obrvu. Bio je umotan u fini ogrtač, a na glavi je nosio vezom ukrašenu kapu. Prošlo je skoro godinu dana otkako je Lada poslednji put videla oca. Nije ga prepoznala.

„Lado!“, prošaputala je dadilja. „Smesta dođi ovamo.“

Lada se uspravila što je više mogla na kratkim, zdepastim nožicama. „Ovo je moj dom! Ja sam Red Zmaja! Ubijam nevernike!“

Jedan od trojice muškaraca koji su došli sa Vladom promrmljao je nešto na turskom. Dadilja je osetila kako joj se niz čelo, vrat i leđa sliva znoj. Hoće li ubiti dete jer im je pretila? Da li bi njen otac to dozvolio? Ili će prosto ubiti nju, jer ne može da obuzda Ladu?

Vlad se popustljivo nasmešio ovom ispadu svoje kćeri, a zatim je naklonom glave pozdravio trojicu muškaraca. Uzvratili su naklonom i izašli, ne pozdravivši ni dadilju ni njenu neposlušnu šticeenicu. „Koliko si nevernika ubila?“ Kada je progovorio melodičnim, romantičnim tonovima vlaškog jezika, Vladov glas je bio gladak i hladan.

„Stotine“, Lada je usmerila nož prema Raduu, koji je sakrio lice u dadiljino rame. „Ovog sam ubila jutros.“

„A hoćeš li sada i mene ubiti?“

Lada je oklevala i spustila je ruku. Zurila je u oca, a svest o tome ko je on polako joj se širila preko lica, poput mleka u bistroj vodi. Brzo poput

zmije, Vlad joj je oteo nož iz ruke, a zatim ju je zgrabio za gležanj i podigao u vazduh.

„A kako si nameravala da ubiješ nekoga ko je krupniji, snažniji i pametniji od tebe?“ upitao ju je kada je podigao njeno naopako okrenuto lice do svog.

„Varao si!“ Ladin pogled je goreo na način kog je dadilja počela da se užasava. Taj pogled je značio bol, razaranje ili vatru. Najčešće sve troje.

„Pobedio sam. To je jedino važno.“

Lada se, uz glasan krik, podigla i ugrizla oca za ruku.

„Božjih ti rana!“ Ispustio ju je na pod. Sklupčala se u loptu i otkotrljala izvan njegovog domašaja, a zatim čučnula i iskezila zube na njega. Dadilja se zgrčila, čekajući da Vlad poludi od besa i prebije Ladu. Ili *nju*, jer nije uspela da je nauči pitomosti i krotkosti.

Ali on se samo nasmejao. „Moja kći je potpuno divlja.“

„Strašno mi je žao, gospodaru.“ Dadilja je pognula glavu, uspaničeno pokazujući prema Ladi. „Preterano je uzbuđena što vas ponovo vidi nakon tako dugog odsustva.“

„Šta je sa njenim obrazovanjem? Zar ne govori saksonski?“

„Ne, gospodaru.“ To nije bila potpuna istina. Lada je uspela da nauči psovke na saksonskom i često ih je kroz prozor dovikivala ljudima na prepunom trgu. „Zna nešto malo mađarskog. Ali nije imao ko da preuzme na sebe obrazovanje dece.“

Coknuo je jezikom, a u lukavim očima pojavio se zamišljen izraz. „A šta je sa njim? Da li je i on jednako žestok?“ Vlad se nagnuo prema Raduu, koji je konačno odlučio da proviri iza dadiljinog ramena.

Smesta je briznuo u plač, ponovo zagnjurio lice u dadiljino rame i gurno joj ruku ispod kape, uplevši je u njenu kosu.

Vlad je zgađeno podigao usnu. „Ovaj je na majku. Vasilisa!“ povikao je toliko glasno da je Radu od straha začutao, samo još pokoji put zajecavši i štucnuvši. Dadilja nije znala da li da ostane ili da ide, ali joj on nije rekao da može da ide. Lada ju je ignorisala, oprezno gledajući oca.

„Vasilisa!“ ponovo je zaurao Vlad. Pružio je ruku da uhvati Ladu, ali je ona ovaj puta bila spremna. Pobegla je, zavukavši se pod uglačani sto. Vlad je pokucao zglavcima po njemu. „Veoma dobro. Vasilisa!“

Njegova supruga se uteturala u sobu raspuštene kose i umotana samo u kućni ogrtač. Bila je ispijena i mršava. Jagodice su joj oštro štrčale ispod posivelih, praznih očiju. Ako ju je Ladino rođenje umalo ubilo, Raduovo joj je iscedilo i ono malo života što je u njoj ostalo. Osvrnula se i tupim

pogledom upila scenu oko sebe – Raduovo suzama izbrazdano lice, Ladu pod stolom i svog supruga, koji se najzad vratio kući.

„Izvoli?“, rekla je.

„Zar tako dočekuješ supruga? Vojvodu Vlaške? *Kneza?*“ Nasmehio se pobedonosno, a dugački brkovi su mu se podigli i otkrili tanke usne.

Vasilisa se ukrutila. „Proglašić te knezom? Šta se desilo Aleksandruu?“

„Moj brat je mrtav.“

Dadilji Vlad nije izgledao ožalošćeno.

Konačno primetivši kćerku, Vasilisa ju je pozvala. „Ladislava, izadi odatle. Otac ti je stigao.“

Lada se nije pomerila. „On mi nije otac.“

„Nateraj se da izade“, breknula se Vasilisa na dadilju.

„Zar ne možeš da gospodariš sopstvenim detetom?“ Vladov glas je bio bistar poput plavog neba usred ledene zime. Zubato sunce, zvao ga je narod tih dana.

Dadilja se još više skupila, pomerivši se tako da barem Radua zakloni od Vladovog pogleda. Vasilisa je uspaničeno počela da se osvrće, ali nije bilo načina da pobegne iz sobe. „Želim da idem kući“, prošaputala je. „Nazad u Moldaviju. Molim te, pusti me.“

„Preklinji.“

Vasilisa je drhtala čitavim sitnim telom. Zatim se spustila na kolena, pognula glavu i uzela Vladovu ruku u svoju. „Molim te. Molim te, preklinjem te. Pusti me da idem kući.“

Vlad je pružio drugu ruku i pomilovao Vasilisinu mlitavu, masnu kosu. Zatim ju je zgrabio za kosu i povukao joj glavu u stranu. Kriknula je, ali je on povukao snažnije, primoravši je da ustane. Spustio je usne na njeno uvo. „Ti si najslabije stvorenje koje sam upoznao. Otpuzi nazad u svoju jamu i sakrij se u nju. Puzi!“ Bacio ju je na pod, a ona je, jecajući i puzeći, izašla iz prostorije.

Dadilja nije skretala pogled sa lepo vezenog ćilima koji je prekrivao kameni pod. Nije rekla ništa. Nije uradila ništa. Molila se da Radu ne zaplače.

„Ti.“ Pokazao je Vlad prema Ladi. „Izadi. Smesta.“

Poslušala ga je, i dalje posmatrajući vrata kroz koja je Vasilisa nestala.

„Ja sam ti otac. Ali ti ona žena nije majka. Tvoja majka je Vlaška. Tvoja majka je zemlja u koju sada idemo, zemlja čiji sam ja knez. Razumeš li me?“

Lada je pogledala oca u duboko usađene oči, obeležene godinama lukavstva i okrutnosti. Klimnula je, a zatim pružila ruku. „Kći Vlaške želi da joj vratiš nož.“

Vlad se nasmešio i dao joj ga.

4

1446. TRGOVIŠTE, VLAŠKA

RADU JE U USTIMA osetio krv. Mešala se sa suzama koje su mu se slivale niz lice.

Andrej i Aron Danesti ponovo su ga snažno šutnuli čizmama u stomak.

Radu se okrenuo na bok i sklupčao se, pokušavajući da se skupi najviše što može. Suvo lišće i kamenje rasuto po šumskom tlu grebali su mu obraze. Niko ga ovde ne bi čuo kako doziva u pomoć.

Navikao je da ga ne čuju. Niko ga nije čuo u zamku u kome se, i nakon šest godina, osećao kao kod kuće samo kada je bio u svojoj sobi sa dadiljom. Njegovi učitelji su se neprestano borili za primat sa Ladom, pa su Raduova izvanredna postignuća često prolazila nezapaženo. Lada je uvek ili učila ili je bila negde sa Bogdanom, i nikada nije imala vremena za njega. U pokušaju da izbegne surove komentare, i još surovije pesnice njihovog starijeg brata Mirče, Radu je bio primoran da se stalno skriva. A njihov otac, knez, umeo je da nedeljama ne pokaže da je svestan njegovog prisustva.

Radua je gušila neizvesnost da li će ga otac ikada više приметiti ili ipak neće.

Bilo je bezbednije da ostane neprimetan.

Nažalost, danas mu to nije pošlo za rukom. Aron Danesti se nasmejao, smehom surovijim od udaraca. „Skičiš poput svinjčeta. Uradi to ponovo.“

„Molim vas.“ Radu je pokrio glavu dok ga je Aron šamarao. „Prestanite. Prestanite.“

„Ovde smo da ojačamo“, rekao je Andrej. „A od tebe nema slabijeg.“

Barem jednom mesečno sve dečake uzrasta od sedam do dvanaest godina, a koji su pripadali bojarskim porodicama – *bojar* je bila reč kojom se označavalo plemstvo, i izgovarala se, kada je Lada bila u pitanju, prezrivo izvijene usne i sa podsmehom – odvodili su duboko u šumu i ostavljali ih tamo. Bila je to tradicija kojoj se većina odraslih popustljivo smejala. Smatrali su je igrom. Ali svi su skupljenih očiju posmatrali da vide ko će prvi izaći iz šume i izgledati kao da je bio u običnoj šetnji, a ko će delovati umorno i uplašeno kao običan dečak.

Dinastija Danesti, koja se poslednjih petnaest godina smenjivala na prestolu sa dinastijom Basarab, bila je naročito zainteresovana da vidi kako će se pokazati Aron i Andrej, obojica godinu dana stariji od Radua. Nisu bili preterano naklonjeni uzurpatorima Drakulestijevima.

Radu je bio sin kneza iz loze Drakulestija, najmanji dečak i najveća meta. Nikada ni u čemu nije pobeđivao. A danas se, po prvi put, zapitao hoće li se uopšte vratiti iz šume. Užas mu je stegao grlo. Plitkim, bolnim uzdasima pokušavao je da udahne vazduh.

Andrej je zgrabio Radua, zarivši mu prste u ruke dok ga je podizao. Pri-
neoe je usne Raduovom uvu, a dah mu je bio vreo. „Moja majka kaže da tvoj otac žali što si se rodio. Žališ li i ti?“

Aron ga je udario u stomak, a Radu se zagrcnuo.

„Reci“, naredio mu je Andrej veselim glasom. „Reci da žališ što si se rodio.“

Radu je čvrsto sklopio oči. „Žalim što sam se rodio.“

„Znam“, rekao je Andrej. „Udari ga ponovo.“

„Moj otac će...“

„Šta će tvoj otac uraditi? Pisati sultanu da ga zamoli za dozvolu da nas ukori? Tražiti od moje porodice da pokloni novac kruni kako bi mogao da kupi kandžiju kojom će nas išibati? Tvoj otac je *ništarija*. Baš kao i ti.“

Radu se pripremio za još jedan udarac, ali ga je Aronov povik naterao da otvori oči. Aron se vrteo ukrug, očajnički pokušavajući da se oslobodi Lade. Nije trebalo da ona bude ovde, ali ga njeno prisustvo nekako nije iznenadilo. Skočila je dečaku na leđa, stegla ga i golim rukama mu prikovala ruke uz telo. Radu nije mogao da joj vidi lice kroz zamršenu zavesu kose dok se Aron nije izvio u stranu, otkrivši da mu je Lada zarila zube u rame.

Andrej je odgurnuo Radua i požurio da pomogne rođaku. Lada je pustila Arona, skočila mu s leđa i čučnula. Skupila je oči. Andrej je imao

jedanaest godina, kao i Lada, ali je bio krupniji od nje. Aron se zateturio prema drvetu i naslonio se na njega, plačući i držeći se za rame.

Lada se nasmešila Andreju, a zubi su joj bili umazani krvlju.

„Đavolice jedna, ja...“

Lada je ustala i pesnicom udarila Andreja u nos. Zavrištao je i pao na kolena šmrcajući. Lada je pošla za njim i šutnula ga u bok, pa je pao na stranu. Zurio je u nju gušeći se krvlju koja mu je kuljala iz nosa. Prislonila je stopalo uz njegovo grlo i pritisnula ga, dovoljno da mu se oči panično iskolače.

„Napolje iz moje šume“, zarezala je.

Sklonila je nogu i spuštenih kapaka posmatrala kako Andrej i Aron, lišeni svake razmetljivosti, grle jedan drugog. Zatim su potrčali.

Radu je obrisao lice rukavom, ostavljajući na njemu tragove krvi i zemlje. Pogledao je Ladu kako stoji nasred zraka svetlosti koji se probijao kroz guste krošnje. Po prvi put u životu bio je srećan zbog njene okrutne naravi i neobičnog, instinktivnog poznavanja najboljeg načina da nekoga povredi uz najmanje uložene truda. Bio je tako umoran i uplašen, a ona ga je spasla. „Hvala ti.“ Ispruženih ruku zateturio se prema njoj. Kad god bi ga nešto bolelo, dadilja ga je privijala uza se, zaklanjajući ga od sveta. To je i sada želeo, to mu je bilo potrebno.

Lada ga je udarila u stomak. Presamitio se od bola i pao na kolena. Klekla je pored njega, hvatajući ga za uši. „Ne zahvaljuj mi se. Samo sam ih naučila da me se plaše. Kako to tebi pomaže? Sledeći put udari prvi, udari snažnije, pokaži im da tvoje ime znači strah i bol. Neću ponovo biti ovde da te spasem.“

Radu je drhtao, trudeći se da ne zaplače. Znao je da Lada ne podnosi njegove suze, ali povredila ga je. I zadala mu nemoguć zadatak. Ostali dečaci su bili krupniji, opasniji, brži. Nije uspevao da shvati zbog čega je Lada bila bolja od njih.

Dugački, bolni put iz šume proveo je idući za sestrom i pitajući se kako da postane kao ona. Bojari su sedeli pod šatorima i tračarili, dok su ih sluge hladile. Mirča je bio među njima, u razgovoru sa Vladom Danestijem, a izraz na njegovom licu kada je video Radua, govorio je da je zadovoljan štetom koja mu je naneta. I da, možda, žali što nije veća.

Radu se još više povukao iza Lade; ionako su sve oči bile uprte u nju. Bojari su bili zapanjeni što vide kneževu kćer kako podignute glave izlazi iz šume. Niko se nije iznenadio kada je video Radua prljavog i okrvavljenog, premda nije bio okrvavljen kao Aron i Andrej. U žurbi da pobegnu od Lade, Danestijevi su se izgubili i morali su da ih spasavaju.

Nakon toga obuka u šumi je otkazana, a bojarske porodice su počele da šapuću o kneževoj kćeri. Oduvek je dečake svog uzrasta nadmašivala u jahanju, i zahtevala je da je podučavaju svemu čemu su podučavali i njenog brata, ali je ovo bilo daleko javniji ispad. Umesto da ukori Ladu, njihov otac se smejavao i razmetao svojom kćeri, surovom i opasnom poput divljeg vepa. Da je iz šume kao pobednik izašao Radu, da li bi on to uopšte primetio?

Radu je sve čuo, krijući se iza tapiserija i po mračnim čoškovima. Video je Arona i Andreja kako ga prate, ali premda su prošle dve nedelje, još nisu uspeli da ga uhvate nasamo. Kada su odrasli bili prisutni, Radu je mogao da se smeši i šarmira ih i ostane bezbedan.

Lada je bila u pravu. Nije ga spasla. Kad god bi sreo svoje neprijatelje, njihov pogled mu je to jasno govorio.

Tako je čekao, i krio se, i posmatrao. A zatim je, jedne sveže jesenje večeri, povukao potez.

„Zdravo“, rekao je veselim glasom i dovoljno vedro da otera sumrak.

Dečak sluga se uplašio i odskočio kao da ga je udario. „Kako mogu da vam pomognem?“ Košulja mu je bila gotovo sva iscepana. Radu je video oštre linije njegovih ključnih kostiju, krhke dugačke ruke. Verovatno su bili istih godina, ali je život prema Raduu bio milostiviji. Bar u pogledu dostupne hrane.

Radu se nasmešio. „Želiš li da pojedеш nešto?“

Dečak je u čudu raširio oči. Klimnuo je.

Radu je znao prednosti nevidljivosti, jer njega samog često nisu primećivali. Poveo je u kuhinju Emila, slugu toliko niskog da je bio nevidljiv bojarima za koje je radio.

Zamak je pogodio talas krađa. Nakon svake gozbe na kojoj su prisustvovala porodice bojara, neko bi primetio da mu je nestala ogrlica, dragi kamen ili neki lični dragoceni predmet. To je kneza prikazivalo u veoma lošem svetlu, pa je Vlad objavio da će onaj za koga se dokaže da stoji iza ovih zločina biti javno išiban i bačen u tamnicu na neodređeno vreme. Bojari su srdito gundali i psovali u bradu, a Vlad je vrebao u zamku skupljenih očiju i ramena povijenih zbog stida što ne može da održi red u sopstvenom domu.

Nekoliko nedelja kasnije, Radu je stajao u masi okupljenoj oko Andreja i Arona, koji su, licima prekrivenim suzama i šljajmom, bili vezani za stub nasred trga.

„Zašto bi oni ukrali sve te stvari?“ Lada ih je radoznilo posmatrala.

Radu je slegao ramenima. „Sluga je ispod njihovih kreveta pronašao sve ukradene stvari.“ Sluga koji nije više bio bolno neuhranjen, i koji je smatrao Radua svojim najboljim i jedinim prijateljem na svetu. Radu se nasmešio. Nije bilo nikakvog razloga da čeka ovoliko dugo, da odlaže kaznu svojih neprijatelja i oteže sramotu svoga oca. Ali iščekivanje je bilo tako divno. A sada, nagrada.

Lada se okrenula prema njemu, sumnjičavo skupivši obrve. „Jesi li ti ovo uradio?“

„Pesnice nisu jedini način da nekoga poraziš.“ Radu ju je bocnuo prstom u rebra.

Njen smeh ga je iznenadio. Uspravio se, a licem mu se raširio ponosan osmeh što je uspeo da iznenadi i oduševi Ladu. Obično se smejala samo njemu. Mora da je nešto uradio kako treba!

Zatim je počelo šibanje.

Raduov osmeh sparušio se i uvenuio mu na usnama. Skrenuo je pogled. Sada je bezbedan. A Lada je bila ponosna na njega, što se nikada pre nije desilo. Usredsredio se na to u pokušaju da zanemari mučno osećanje koje mu je stezalo želudac dok su Aron i Andrej bolno jaukali. Želeo je da pobegne u naručje svojoj dadilji – želeo je da ga ona zagrlji i uteši – ali se i ovoga postideo.

Lada je proračunatim pogledom posmatrala šibanje. „Ipak“, rekla je. „Pesnice su hitrije.“

5

1446. *KURTEA DE ARDEȘ, VLAȘKA*

NA VRHUNCU LETA LADINE dvanaeste godine, kada je udarila kuga praćena neprestanim zujanjem nekoliko hiljada crno-plavih muva, Vlad je odveo Ladu i Radua izvan grada. Mirča, njihov nepodnošljivi stariji brat, bio je u Transilvaniji i smirivao tenzije. Lada se osećala veličanstveno vidljivo dok je jahala pored oca. Radu, dadilja i Bogdan jahali su iza oca i nje, a još dalje iza njih jahao je kontingent očevih stražara. Otac joj je pokazivao raznovrsne odlike pejzaža – skrivenu stazu koja je vodila u planinu, drevno groblje obeleženo glatkim kamenjem na kom su počivali davno zaboravljeni ljudi, način na koji su zemljoradnici kopali kanale da dovedu vodu sa reke na polja. Upijala je njegove reči, žednija od alave zemlje.

Nakratko su zastali u malom, zelenom gradu Kurtea de Ardeș, i svratili da se poklone u crkvi, zadužbini njihovog oca. Ladu su svi verski zahtevi obično iritirali. Premda je sa ocem išla u crkvu, uvek je to bila politička dužnost – da dozvoli da je vide, osmotre, da dozvoli, prestiža radi, ovoj ili onoj porodici da stoji pored njih. Pojanje sveštenika je bilo uspavljujuće, vazduh prezasićen, a mutna svetlost se prigušeno probijala kroz vitražno staklo. Bili su pravoslavci, ali je njen otac preko Reda Zmaja imao političke veze sa papom, pa je bilo još važnije da stoji pravo, sluša sveštenika i da sve radi baš onako kako to drugi od nje očekuju.

Bila je to predstava koja je Ladu dovodila do ludila.